

De Gelderlander

June 15, 2005

Nest 2 en de eeuwige droom te vliegen

Zonder het te vertellen, heeft hij beet. Hebben ze het begrepen. Met een grote tak in zijn hand 'vliegt' hij door de grote ruimte. Een jongetje van een jaar of elf. Hij droomt dat hij vliegt. Vliegt naar het gigantische nest midden in de oude fabriekshal in het centrum van het Duitse Rijnstadje Emmerik.

Een kunstfabriek: het PAN Kunstforum Niederrhein. Als Andreas Hetfeld het jongetje ziet, is hij een gelukkig man. De Nederlands-Duitse kunstenaar heeft zijn doel bereikt: hij heeft kinderen deelgenoot gemaakt van zijn levenslange fascinatie voor vliegen en voor de natuur. Nest 2 heet zijn project dat hij samen met Staatsbosbeheer Gelderland, Slangenburg/Doetinchem en de Duitse tegenhanger het Forstamt heeft opgezet. Nest 2 met foto's in de hal en in de kelder van het PAN Kunstforum is een deel van tien jaar werk van Andreas te zien.

Boeiende en spannende objecten, die allemaal te maken hebben met elementen uit de natuur, uit de oorsprong van het leven en vooral de grote mensendroom: vliegen.

Als kind al was hij bezig met vogels, met veren, met de mens die probeert het vrije luchtruim te kiezen. De lucht, waar de mens niet thuishoort en die daar dan ook regelmatig naar beneden stort. De worsteling, het streven van de mens het onmogelijke te bereiken. Niet het hightech vliegen boeit hem, maar de pogingen van de mens om zelf de lucht in te gaan. Daarom hangen beneden in de kelder objecten die daarmee te maken hebben. Zoals jassen met vleugels: "Ik wilde de wind ervaren, me licht voelen, maar ik heb me zelden zo ingebonden, zo zwaar gevoeld." Vijftien jaar woont de in Stuttgart geboren Andreas Hetfeld in Nijmegen. Samen met zijn vriendin en kunstenaar Suus Bathussen uit Nijmegen wil hij nu zijn droom aan kinderen en bezoekers overdragen. "Kinderen hebben nog die vrijheid van geest, die kunnen meedromen."

Twee jaar geleden volbracht hij Nest 1: een gigantisch nest buiten, waar een helikopter een door hem ontworpen aluminium ei gelegd heeft. Het nest als bron, als oorsprong van alles. "Schutzraum, zeggen ze in Duitsland, een plek waar je je veilig voelt. Een nest geeft dat gevoel van veiligheid, waar mensen van nu zo naar verlangen. En ik wil ze de liefde voor de natuur teruggeven, die

liefde, die steeds meer verdwijnt. Daarom laat ik de kinderen ook op blote voeten spelen. Zo hebben ze contact met het nest." Scholieren uit Duitsland en Nederland ( 's-Heerenberg) gaan eerst met de boswachter het bos in en komen dan bij Suus en Andreas in het museum om aan het gigantische nest te werken. Ze kijken naar nestfilms en luisteren naar Andreas als hij over zijn jeugd vertelt. Maar ze komen vooral om te bouwen, om met takken te sjouwen en straks, als ze hun vlechtwerk hebben gedaan, naar de kelder te gaan en te kijken naar het werk van Andreas. Opnieuw gaat een bos takken naar het nest. Bouwen, vlechten, een zijn met het nest. Af en toe kijken ze naar de serie foto's aan de wand: oudere mensen in al hun rimpelige naaktheid in een ei. Confronterend. Vies, zo zeggen ze.

"Maar waarom", vraagt Andreas dan. "Dan kennen ze allemaal wel iemand die een facelift heeft gehad. Dus praat ik over de schoonheid van het ouder worden, over hoe het leven mensen tekent en dat daardoor rimpels ontstaan. En uiteindelijk vinden ze het alleen maar mooi."

Het woord vies is dan al lang door de achterdeur het museum uitgeslopen. Tot eind augustus duurt de tentoonstelling van Andreas en is het nest te zien. Over vier weken is het nest klaar, gebeurt er iets spannends en is er een nestparty, waar alle kinderen en ouderen die mee hebben gedaan samen komen. Een nest zonder grenzen.

Meer informatie op

[www.pan-forum.de](http://www.pan-forum.de)

© Wegener.NV 2005